Det var en gang ei lita jente som skulle ut i verden. I nista si hadde mammaen hennes lagt huskelapper det det sto hva jenta skulle passe seg for. Det alle farligste var vulkaner. Kom hun til en vulkan, måtte hun springe det forteste hun kunne. Jenta gikk og gikk, hun fikk se både fjell og skog. En dag kom hun til foten av en vulkan. Hun husket hva mammaen hesses hadde sagt, og sprang det forteste hun kunne bort fra vulkanen.

Plutselig var hun midt i ørkenen, og uansett hvor hun gikk, var det bare ørken å se. Jenta ble helt fortvilt, sulten og utslitt. Til slutt følte hun seg som ørkenen.

Langt om lenge kom det ei ørn i fritt svev over horisonten. Den ropte til jenta ”gå i den retningen helt til det er mørkt så kommer du til et annet landskap” Den peka ut retninga med nebbet sitt.

I mørket la jente seg til å sove, hun kunne ikke se om hun hadde kommet ut av ørkenen, men hun var så sliten, så sliten.
Neste dag våknet jenta opp i utkanten av en skog. Fuglene kvitret og trærne sto grønne i all sin prakt.

Jenta gikk inn i skogen, og ikke vet jeg hva som skjedde, men hun gikk seg vill .Etter mange dagers vandring kom hun til den mørke, farlige skogen. Hun mistet alle kreftene sine, og ble sittende helt skrekkslagen å se på alle de skumle vesena som bodde der. Det vil si, hun kunne jo ikke se dem, for det var jo helt mørkt, men kjente vinddaget i det de susa forbi, det gjorde hun.

I mørket kom det en rev luskede. Han gikk bort til jenta og hviket” Hører du lyden av fossen”? Ja hvisket jenta med dirrende stemme tilbake. ” Gå etter den lyden du, så skal du få øye på noe spennende” sa reven.

Jenta fulgte revens råd og kom fram til en majestetisk, litt stolt foss. Den buldra og skratta og sa at her er du trygg, her kan ingen gjøre deg noe vondt. Like oppe i åsen her ligger det en vulkan, gå dit og se når det viser deg sitt innerste. Det eneste du må passe på er at du ikke er for nære den når den kommer med sine utbrudd.

Jenta ruslet oppover åssiden og fikk øye på vulkan. Det begynte å riste i jorda under henne og hun forsto at hun ikke måtte gå nærmere.

Vulkanen spytta og freste, ja den var skikkelig rasende. Det var eder og galle den spruta ut av seg. Han ble helt rødglødende og lyste opp i mils omkrets. Jenta ble fasinert stående og se på vulkanens krefter.

Varmen fra vulkanen smelta isbreen nedenfor og vannet kom mot jenta. Samtidig kom det tårer fra jentas øyne. Det var visst noe som smelta inni henne også.
Det siste jenta så al vulkanen spytta var aske.

Hun rusla tilbake til fossen og der fikk hun se en ulv. Ulven sa at hun måtte lete i asken for da ville hun finne en skatt. Jenta rota i aska og der fikk hun se ei perle. Ja den var kanskje ikke helt

perfekt i fargen og formen. Den var litt ujevn, men ekte var den, ikke slik som de plastikkperlene hun hadde eid før.

Jenta sitter fortsatt å leter i asken, og ser du ei slik jente som minner om Askepott, kan det jo være henne du se.

Hilsen fra Frid med fred.